Reţeta succesului

Studiul 1, Trimestrul 4, 27 septembrie – 3 octombrie, 2025

Sabat după-amiază, 27 Septembrie

De memorat:

"Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face. — Iosua 1:7

Iosua era acum conducătorul recunoscut al lui Israel. El fusese cunoscut mai ales ca războinic, iar darurile și virtuțile lui aveau o deosebită valoare îndeosebi în acest timp al istoriei lui Israel. El era curajos, hotărât și stăruitor, grabnic, incoruptibil, negândindu-se să tragă vreun folos în timp ce se îngrijea de cei dați în atenția lui și, mai presus de toate, însuflețit de o vie credință în Dumnezeu — așa era caracterul bărbatului ales de Dumnezeu să conducă oastea lui Israel cu prilejul trecerii pe pământul făgăduit. În timpul rămânerii în pustie, el lucrase ca prim sfetnic al lui Moise și, prin credincioșia lui nepretențioasă și liniștită, prin statornicia lui când alții se clătinau, prin hotărârea lui de a susține adevărul în timp de primejdie, dovedise, cu mult timp înainte de a fi chemat prin glasul lui Dumnezeu în acest loc, că era vrednic să fie urmașul lui Moise. PP 481.4

Duminică, 28 Septembrie

Un nou Moise

Studiază Deuteronomul 18:15-22 și Iosua 1:1-9. Ce importanţă are faptul că începutul cărţii Iosua repetă o promisiune referitoare la ce avea să se întâmple după moartea lui Moise?

Iosua privise cu mare îngrijorare și cu multă neîncredere în sine la datoria care-i stătea înainte; dar spaima lui a fost înlăturată prin asigurarea de la Dumnezeu: „Eu voi fi cu tine, cum am fost și cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi

... căci tu vei da în stăpânirea poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da”. (Vezi Iosua 1, 5.) Din munții Libanului până departe, la țărmurile mării, și până la malul Eufratului, la răsărit, totul trebuia să fie al lor. PP 482.1

Cum era și ce a făcut Iosua? Exodul 33:11; Numeri 14:6,30,38; 27:18; 32:12; Deuteronomul 1:38; 31:23 și 34:9

Iosua a fost ales de Dumnezeu să fie succesorul lui Moise în conducerea poporului evreu către Țara Promisă. El a fost consacrat cu mare solemnitate pentru această lucrare importantă, ca un păstor credincios al lui Israel. Despre el se spune: „Și Iosua, fiul lui Nun, era plin de duhul înțelepciunii, căci Moise își pusese mâinile peste el. Și copiii lui Israel l-au ascultat și au făcut așa cum Domnul poruncise lui Moise.” În fața întregii adunări, Moise i-a dat lui Iosua această însărcinare: „Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei duce pe copiii lui Israel în țara pe care am jurat că le-o voi da; și Eu voi fi cu tine.” Moise i-a vorbit lui Iosua ca din partea lui Dumnezeu. Apoi a adunat bătrânii și căpeteniile semințiilor și i-a avertizat să fie drepți și credincioși în slujbele lor religioase și să asculte cu toată seriozitatea de instrucțiunile primite de la Domnul. În cele din urmă, Moise a chemat cerul și pământul ca martori, declarând că, dacă poporul se va abate de la Dumnezeu și va încălca poruncile Lui, el este nevinovat, pentru că și-a împlinit pe deplin datoria de a-i instrui și avertiza.1SP 335.1

Luni 29 Septembrie

Treci! Ia! Împarte! Slujește!

Ce aflăm despre structura cărţii Iosua din primul ei capitol?

La făgăduința aceasta s-a adăugat porunca: „Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise”. Îndrumarea Domnului spunea: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei ziua și noaptea”; „nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face”. PP 482.1

Izraeliții își aveau încă tabăra pe partea răsăriteană a Iordanului, care era cea dintâi piedică în ce privește luarea în stăpânire a Canaanului. „Acum scoală-te”, a fost cea dintâi însărcinare dată de Dumnezeu lui Iosua, „treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel”. Nu i s-a dat însă nici o îndrumare cu privire la drumul pe care trebuia să treacă. Iosua știa totuși că, atunci când Domnul poruncea ceva, pregătea pentru popor și o cale pentru a putea să împlinească cele poruncite; și, în credința aceasta, neînfricatul conducător a luat măsuri pentru înaintare. PP 482.2

La oarecare depărtare dincolo de fluviu, în dreptul locului unde era tabăra israeliților, se afla cetatea Ierihonului, puternic întărită. De fapt, cetatea aceasta era cheia întregului ținut și trebuia să stea ca o piedică grozavă în calea izbânzii lui Israel. De aceea, Iosua trimise doi tineri ca iscoade pentru a cerceta cetatea și a se asigura într-o măsură oarecare cu privire la numărul locuitorilor, resursele lor și trăinicia fortificațiilor. Locuitorii cetății, înspăimântați și neîncrezători, vegheau fără răgaz, iar iscoadele au fost în mare primejdie. Dar ei au fost găzduiți, cu riscul vieții, de Rahav, o femeie din Ierihon. Ca răsplată pentru bunătatea ei, i-au făgăduit să o protejeze când vor cuceri cetatea. PP 482.3

Iscoadele s-au înapoiat cu vestea: „Cu adevărat Domnul a dat toată țara în mâinile noastre, și toți locuitorii țării tremură înaintea noastră”. În Ierihon li se spusese: „Am auzit cum la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele Mării Roșii și am auzit ce ați făcut celor doi împărați dincolo de Iordan, lui Sihon și Og, pe care i-ați nimicit cu desăvârșire. De când am auzit lucrul acesta ni s-a tăiat inima, și toți ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ”. PP 483.1

Marți 30 Septembrie

Moștenitori ai făgăduinţelor

Citește Iosua 1:4-6 și Evrei 6:17,18. Atunci ţara era doar o promisiune, totuși Dumnezeu o numește moștenire. Ce înseamnă să fim moștenitori ai făgăduinţelor lui Dumnezeu?

În acest timp, înaintea lui se desfășura panorama țării făgăduite. Toate hotarele țării i-au fost arătate, nu încețoșat și greu de deslușit din depărtare, ci privirea lui a fost încântată de claritatea și frumusețea priveliștii. Țara i-a fost arătată cu această ocazie nu cum era ea atunci, ci așa cum urma să ajungă prin binecuvântarea lui Dumnezeu, sub stăpânirea lui Israel. I se părea că vede un al doilea Eden. Erau acolo munți îmbrăcați cu cedri din Liban, dealuri acoperite cu livezi de măslini și îmbălsămate de parfumul viței de vie, câmpii verzi întinse, strălucind de flori și belșug; erau aici palmieri tropicali, lanuri unduioase de grâu și orz, văi însorite, în care cântecul păsărelelor se îngâna cu murmurul pâraielor, orașe mărețe și grădini bogate, lacuri pline de bogății ca marea, cirezi ce pășteau pe colinele dealurilor, iar prin crăpăturile stâncilor, comorile albinelor sălbatice. Era cu adevărat un pământ așa cum îl descrisese Moise lui Israel sub puterea Duhului lui Dumnezeu: binecuvântat cu „cel mai bun dar al cerului, roua, cele mai bune ape care sunt jos, cele mai bune roade ale soarelui, ... cele mai bune roade de pe dealurile veșnice, cele mai bune roade ale pământului și tot ce cuprinde el”. (Deuteronom 33, 13-16.) PP 472.2

Moise a văzut cum Israel s-a așezat în Canaan, cum fiecare seminție a ajuns să locuiască în teritoriul ei. Privind mai departe la cele ce se vor petrece cu ei după așezarea în țara făgăduinței, i-a fost înfățișată lunga și trista istorie a apostaziei și a pedepsei lor. A văzut cum sunt împrăștiați printre neamuri din cauza păcatelor lor, cum s-a depărtat de la ei slava lui Israel, a văzut orașul lor cel frumos prefăcut în ruină, iar pe locuitorii lui duși în robie, în țări străine. I-a văzut cum au fost aduși din nou în țara părinților lor și cum, în cele din urmă, au ajuns sub stăpânirea Romei. PP 475.1

Înainte de a începe împărțirea țării, Caleb, însoțit de conducătorii seminției sale, s-a înfățișat cu o cerere specială. În afară de Iosua, Caleb era acum omul cel mai înaintat în vârstă din Israel. El și Iosua fuseseră singurii dintre iscoade care aduseseră un raport bun despre pământul făgăduit și care îmbărbătaseră poporul să meargă și să-l cucerească în Numele Domnului. Caleb i-a amintit acum lui Iosua făgăduința dată pe vremea aceea cu privire la răsplătirea credincioșiei sale: „Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului, Dumnezeului tău”. (Iosua 14, 9-15.) De aceea a prezentat cererea de a i se da Hebronul ca moștenire. Aici fusese vreme îndelungată patria lui Avraam, a lui Isaac și a lui Iacov și tot aici, în peștera Macpela, erau îngropați. Hebronul era reședința temuților anachimi, a căror înfățișare înspăimântătoare le îngrozise atât de mult pe iscoade, încât prin ei fusese nimicit curajul întregului Israel. Acesta era locul pe care, mai presus de oricare altul, încrezându-se în puterea lui Dumnezeu, îl alesese Caleb ca moștenire. PP 511.4

Făgăduința privitoare la țară (Canaanul ceresc) este pentru sămânța lui Avraam. Însă Isus a spus: „Dacă ați fi copiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar, pentru că nu sunteți, voi sunteți din tatăl vostru, diavolul, și vreți să împliniți poftele tatălui vostru” (Ioan 8:39-44). Așadar, cei care fac faptele lui Avraam sunt considerați adevărata lui sămânță și, astfel, „moștenitori după făgăduință” (Galateni 3:29).

Miercuri 1 Octombrie

Fii tare și viteaz!”

De ce a fost nevoie ca Domnul să îi spună de două ori lui Iosua să se întă rească și să se îmbărbăteze, în Iosua 1:7-9?

Evreii intraseră în Canaan, dar nu-l supuseseră; iar după cât se vedea, din punct de vedere omenesc, lupta pentru stăpânirea țării urma să fie lungă și grea. Canaanul era locuit de oameni puternici, gata să se împotrivească invaziei ce le amenința teritoriul. Diferitele neamuri erau unite de teama unei primejdii comune. Caii și puternicele lor care de luptă, cunoașterea ținutului și iscusința lor în luptă — toate constituiau un mare avantaj. În afară de aceasta, țara era apărată de fortificații, „cetăți mari și întărite până la cer”. (Deuteronom 9, 1.) Numai bazându-se pe o putere cu totul deosebită de a vrăjmașilor lor puteau nădăjdui izraeliții să iasă cu bine din lupta ce le stătea în față. PP 487.1

Studiază Iuda 1:3, 1 Timotei 6:12 și Efeseni 6:10-18. Deși în prezent nu ni se cere să participăm la lupte militare, cum putem aplica încurajările date lui Iosua, în luptele noastre spirituale zilnice?

Una dintre cele mai puternice fortărețe din țară — marea și bogata cetate a Ierihonului — se afla chiar în fața lor, la mică distanță de tabăra din Ghilgal. Așezată la marginea unui podiș roditor, plină peste măsură de produsele bogate și diverse ale tropicelor, cetatea aceasta trufașă, cu palatele și templele ei — locuri de desfășurare a luxului și viciilor — Îl înfrunta pe Dumnezeul lui Israel din spatele întăriturilor ei masive. Ierihonul era unul dintre principalele centre ale închinării idolatre, fiind în mod special consacrat Astarteii, zeița Lunii. Aici se concentra tot ce era mai decăzut și mai degradant în religia canaaniților. Poporul lui Israel, în a cărui amintire mai stăruiau încă urmările îngrozitoare ale păcatului său de la Bet-Peor, nu putea să privească decât cu scârbă și cutremur această cetate păgână. PP 487.2

Iosua a înțeles că pasul cel dintâi pentru cucerirea Canaanului era luarea Ierihonului. Înainte de toate însă, el căută să se asigure că Dumnezeu îl călăuzește; și asigurarea aceasta i-a fost dată. Când s-a retras din tabără ca să fie singur și să se roage ca Dumnezeul lui Israel să meargă înaintea poporului Său, a văzut un războinic înarmat, de statură înaltă și cu înfățișare impunătoare, „cu sabia scoasă din teacă”. La somația lui Iosua: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit”. (Iosua 5, 13-15.) Aceeași poruncă pe care o primise Moise la Horeb: „Scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care stai este sfânt”, i-a descoperit lui Iosua caracterul Străinului misterios. Cel care stătea înaintea conducătorului lui Israel era Domnul Hristos, Cel Prea Înalt. Copleșit de teamă sfântă, Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a rugat și a auzit asigurarea: „Iată dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași”. Apoi a primit instrucțiuni cu privire la cucerirea cetății. PP 487.3

Joi 2 Octombrie

Prosperitate și succes

Pe baza textelor din Iosua 1:7-9; Geneza 24:40; Isaia 53:10 și Psalmii 1:1-3, ce înseamnă să fii prosper și să ai succes?

Avem aici îndemnuri pozitive, care au ajuns până în vremea noastră. Dumnezeu ne vorbește în aceste zile de pe urmă și El va fi înțeles și ascultat. Dumnezeu i-a vorbit lui Israel prin slujitorii Lui: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune”. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor.” „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate.” „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.” 5M 328.3

Ce spune Romani 3:31 despre relaţia dintre lege și credinţă?

„Căci nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea aceasta vor fi socotiți neprihăniți.” (Romani 2:13)

Apoi Pavel explică faptul că nimeni nu este socotit neprihănit prin ținerea Legii (decalogului) în sine, ci că Legea scoate la iveală păcatul, arată călcarea ei, rostește condamnarea și îl trimite pe păcătos la Hristos, Mântuitorul său, singurul care, prin meritele sângelui Său vărsat pentru toți păcătoșii, îl poate ierta, îl poate socoti neprihănit și apoi îl poate sfinți. Astfel, apostolul scrie:

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără Lege – despre ea mărturisesc Legea și prorocii – și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.” (Romani 3:20-24)

„Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.” (Romani 3:31)

Vineri 3 Octombrie

Alte gânduri

„Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să împlinești tot ce este scris în ea, căci atunci vei izbândi în tot ce vei face și vei lucra cu înțelepciune.” (Iosua 1:8)

Dacă oamenii aleg să meargă pe calea pe care Dumnezeu le-a trasat-o, vor avea un sfătuitor a cărui înțelepciune este cu mult mai presus decât orice înțelepciune omenească. Iosua a fost un general înțelept pentru că Dumnezeu i-a fost Călăuză. Prima „sabie” pe care a folosit-o Iosua a fost sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu.

Domnul i-a poruncit cu milă să nu se abată nici la dreapta, nici la stânga, pentru că știa că asupra principiilor sale de dreptate aveau să vină cele mai mari încercări. El trebuia să urmeze o cale de cea mai strictă integritate. Dacă nu ar fi fost pericole înaintea lui, Dumnezeu nu i-ar fi spus, iar și iar, să fie tare și curajos. Dar în mijlocul tuturor grijilor sale, Iosua avea pe Dumnezeu ca Îndrumător.

Nu există o înșelăciune mai mare decât aceea ca omul să creadă că, în vreo împrejurare, poate găsi un călăuzitor mai bun decât Dumnezeu, un sfătuitor mai înțelept sau o apărare mai puternică.

Domnul are o mare lucrare de făcut în lumea aceasta. Fiecărui om El i-a dat o lucrare personală, dar omul nu trebuie să se lase călăuzit de alți oameni, pentru că aceasta este întotdeauna nesigur și poate duce la rătăcire. Deși religia biblică cere activitate în slujire, ea presupune și o continuă căutare a înțelepciunii de la Izvorul oricărei înțelepciuni. Care a fost secretul biruinței lui Iosua? El medita zi și noapte la Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul Domnului i-a fost dat chiar înainte de trecerea Iordanului, iar aceasta a fost cheia succesului său: L-a făcut pe Dumnezeu Conducătorul lui.

Cei care dețin poziții de sfătuitori trebuie să fie oameni dezinteresați, oameni ai credinței și ai rugăciunii, oameni care să nu îndrăznească să se bizuie pe propria lor înțelepciune, ci să caute cu stăruință lumină și pricepere pentru a conduce în mod corect treburile care le sunt încredințate. Iosua, conducătorul lui Israel, cerceta cu grijă cărțile în care Moise consemnase cu fidelitate instrucțiunile date de Dumnezeu – cerințele, mustrările și avertizările Sale – pentru ca nu cumva să acționeze nechibzuit. Conflict și Curaj 116

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org